

КАКВО СТАНА С ПОКАЯНИЕТО ?

Дейвид Уилкерсън
2 Август 1999

Какво се случи с покаянието? Рядко ще чуете да се споменава тази дума в повечето църкви днес, дори и в баптистките, петдесетните или евангелските църкви. Пастирите днес рядко рядко призовават събранията си към скръб поради греха, да тъжат и скърбят поради това, че са наранили Христос с греховете си.

Вместо това посланието, което чуваме от много амвони е: „Просто повярвай. Приеми Христос и ще бъдеш спасен.“ Текстът, който ползват за да оправдаят това послание се намира в Деяния 16:30-31.

В този пасаж апостол Павел беше в затвора, когато изведнъж земята се разтресе и вратите на всички килии се отвориха. Надзирателя си помисли, че всички затворници са избягали, което означаваше, че щяха да го екзекутират. В отчаянието си той извади меч си и щеше да се самоубие, когато Павел и Сила го спряха и го увериха, че никой не е избягал.

Като видя това, човека падна пред апостолите и извика: „... Господа, що трябва да сторя, за да се спася? А те казаха: Повярвай в Господа, Исуса [Христа], и ще се спасиш, ти и домът ти.“ (Деяния 16:30-31)

Като четем това послание е важно да си спомним, че надзирателя на затвора беше на ръба на самоубийство, с меч в ръката си. Той вече беше на път да се покае, паднал на колене, съкрушен и треперещ пред апостолите. Така че сърцето му наистина беше подготвено да приеме Исус с истинска вяра.

В евангелието от Марк Христос казва на учениците Си: „Който повярва и се кръсти ще бъде спасен; а който не повярва ще бъде осъден.“ (Марк 16:16). От това, което казва Исус става ясно, че спасението се придобива от това просто да Го приемеш и да бъдеш кръстен.

Обаче Исус перифразира това Си изявление по този начин: „... Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар.“ (стих 15). Всъщност Той казва, че преди хората да повярват в Него, първо трябва да им се проповядва Евангелието.

А кое е Евангелието, за което говори Исус? То е онова, което проповядваше Самия Исус – Евангелието на покаянието!

Помислете за това – кое беше първото послание, което каза Исус, след като излезе от изкушението в пустинята? Библията казва: „От тогава Исус започна да проповядва, казвайки: Покайте се, защото наближи небесното царство.“ (Матей 4:17)

Исус призова хората да се покаят преди още да ги е призовал да повярват! Марк пише: „... Исус дойде в Галилея и проповядваше Божието благовестие, казвайки: Времето се изпълни, и Божието царство наближи; покайте се и повярвайте в благовестието“ (Марк 1:14-15). Христос проповядваше: „Първо се покайте, след това повярвайте.“

На друго място Исус казва за мисията Си: „... не съм дошъл да призова праведните, а грешните [на покаяние].“ (Матей 9:13). Той каза на галилеяните: „Казвам ви, не; но ако се не покаете, всички така ще загинете.“ (Лука 13:3)

Евангелието на Исус беше изцяло за покаяние!

Йоан Кръстител също проповядваше покаяние, за да подготви Израел за идването на Христос

Посланието на Йоан към Евреите беше просто и директно: „В ония дни дойде Йоан Кръстител и проповядваше в Юдейската пустиня, като казваше: Покайте се понеже наближи небесното царство.“ (Матей 3:1-2)

Хората идваха от всякъде за да чуят проповедите на Йоан. И той директно им казваше: „Месията скоро ще се появи сред вас, така че по-добре се пригответе да Го посрещнете! Може да сте въодушевени, че Той идва, но аз ви казвам, че сърцата ви не са готови, понеже все още живеете в греховете си!

Отвън изглеждате чисти и святи. Но отвътре сте пълни с мъртвешки кости! Вие сте поколение от змии, без абсолютно никакъв страх от Бог. И дори не разбирате, че сте грешници. Предупреждавам ви, трябва да се разправите с греха си преди да повярвате в Спасителя и да Го последвате. Така че се покайте, спрете да грешите и живеете по начина, който действително показва, че сте се променили!“

Какво Евангелие проповядва Петър на народа в деня на Петдесетница? Библията ни казва, че когато хората чува апостола да свидетелства: „... те, ужилени в сърцата си, рекоха... Какво да сторим, братя? А Петър им рече: Покайте се, и всеки от вас нека се кръсти в името Исус Христово за прощение на греховете ви; и ще приемете тоя дар, Светия Дух.“ (Деяния 2:37-38)

Петър не каза на тези хора просто да се „покаят и ще бъдат спасени“. Той не ги накара просто да вземат решение, да гласуват за Исус. Не, той им каза бързо да се покаят и тогава да се кръстят в покорство към Христос!

Какво Евангелие проповядва Павел на езическите атиняни на хълма на Марс? Той им каза: „Бог,... сега заповядва на всички човеци навсякъде да се покаят“ (Деяния 17:30).

Онези гръцки интелектуалци нямаха проблем да повярват в Бог. Всъщност, можем да кажем, че те се занимаваха предимно с това да „вярват“. Те вярваха в много богове – първо в един, после в друг. Когато някой дойдеше и проповядваше някой бог настоятелно, те вярваха в него. Така че те вярваха, но го правеха докато живееха в грях. Не е достатъчно само да вярваш!

Павел каза на онези хора: „Не, не, това не е Христос! Исус не може просто да бъде добавен към боговете ви. Можете да си вярвате във всички тях, но не можете да направите така с Исус. Той е дошъл, за да ви спаси от греховете ви. И заповядва на всичките Си последователи да се покаят и да бъдат очистени!“

След това Павел проповядва същото Евангелие и на цар Агрипа: „... не бях непокорен на небесното видение; но проповядвах първо на юдеите в Дамаск, в Ерусалим и в цялата юдейска земя, а после и на езичниците, да се покаят и да се обръщат към Бога, като вършат дела съответствени на покаянието си.“ (Деяния 26:19-20)

Павел казва: „Където и да съм ходил, съм проповядвал покаяние. А истинското покаяние се вижда по делата му!“

Тези пасажни ни показват ясно, че апостолската църква проповядваше абсолютно същото Евангелие, което проповядваха Йоан и Исус: „Покайте се за изкуплението на греховете си!“

Какво означава да се покаеш?

Някои християни вярват, че покаянието означава просто да се „обърнеш“ и да тръгнеш в обратната посока. Но Библията ни казва, че покаянието е много повече от това.

Веднъж чул един човек да казва: „Много съм щастлив, че знам новозаветен гръцки. Той превежда думата „покайвам“ като „да си промениш мнението“.

Не, този човек не знае гръцки! Пълното, буквално значение на думата „покайвам“ в Новия Завет е „да почувстваш угризение и самоосъждение за греховете си срещу Бог; да се съкрушиш, съжالياваш; да искаш да смениш посоката си“. Разликата в значенията тук се намира в думата „искам“. Истинското покаяние включва желание за промяна!

Още повече, че това да съжالياваш не означава покаяние. По-скоро истинската скръб води до покаяние. Павел казва: „Защото скръбта по Бога докарва спасително покаяние, което не причинява разкаяние; но светската скръб докарва смърт.“ (2 Коринтяни 7:10)

Тук Павел говори за скръб без съжаление – истинска, която стои в живота на покайващия се човек. Този вид благочестива скръб обикновено води до покаяние, което включва омраза към греха, праведен страх от Бог и желание да оправиш всичките си грешки.

Значи не трябва да ни изненадва това, че Павел проповядваше покаяние на вярващите. Той проповядваше силно послание за покаяние на християните в Коринт. Коринтските вярващи бяха много благословени от Бог, бяха слушали мощни учители на Словото. Въпреки това събранието им си остана дълбоко в греха.

Първо Павел свидетелства на коринтяните: „Наистина, признаците на апостолите се показаха между вас с пълно търпение, чрез знамения, чудеса и велики дела.“ (2 Коринтяни 12:12). Но след това той им казва директно: „Защото се боя да не би, като дойда, да ви намеря не каквито ви желая...“ (стих 20)

От какво се страхуваше Павел? Просто от това: „Да не би, когато дойда пак да ме смири моят Бог между вас, и да оплача мнозина, които отнапред са съгрешили, и не са се покаяли за нечистотата, блудството и сладострастието, на които са се предавали.“ (стих 21)

Този нежен пастир обичаше извършващите компромиси светии в Коринт. Но той знаеше и, че те са били добре научени, че начин на живот в тежки грехове е грешен. И той им каза: „Когато се върна да ви видя, ще видите да страдам. Очите ми ще са изпълнени със сълзи, а гласът ми ще вие от скръб.“

Ако видя, че продължавате да се предавате на нечистота, блудство и похот, ще бъда абсолютно съкрушен, понеже Евангелието не е извършило делото си в сърцата ви. Все още не сте се покаяли от греховете си. И аз ще ви призова силно да се покаете!“

Тези думи на Павел ме карат да се засрамя!

Когато чета думите на Павел, започвам да преразглеждам собственото си служение и трябва да се запитам: „Поизрязал ли съм Евангелието, което проповядваше Исус – Евангелието на покаянието? Взел ли съм ножицата и премахнал ли съм от Библията ми скъпата цена да следваш Христос? Понижил ли съм стандарта Му като казвам на хората: „Просто се покайте и ще се спасите“?“

Като погледна църквата днес, аз се чудя: ние, евангелизаторите настояваме ли да видим библейската „благодестива скръб“ като доказателство за истинско покаяние? Или водим маси от непокаяни хора във фалшив мир? Погрешно ли ги поучаваме, че всичко, което Бог иска от тях е да кажат: „Вярвам в Теб, Исусе“?

Премахнали ли сме истинското осъждение поради греховете? Дали не сме прибързали и предложили спасение на онези, които всъщност не са се покаяли, които не са скърбили поради прегрешенията си, които не са видели голямата греховност на греховете си, които са потърсили вярата, за да могат просто да скрият греховете си зад нея?

Ние непрестанно чуваме ужасни преувеличения за броя на хората, които са отишли при Исус чрез някои служители. Християните казват, че множество хора са били спасени когато са проповядвали в затвори, училища, на племенни събрания. Те казват: „Всички там предадоха сърцето си на Исус. Когато свърших проповедта, всички излязоха напред за спасение.“

Не, това е жалко преувеличаване! Много често онова, което се случва всъщност е, че всички просто повтарят една молитва. Те просто се молят така както им кажат, а малцина от тях разбират онова, което казват. След това повечето от тях се връщат към езическите си пътища!

Такива хора никога не преживяват дълбокото дело на Духа. В резултат на това те никога не се покайват, никога не скърбят поради греховете си и никога не вярват истински. За съжаление ние сме им предложили нещо, което Самия Исус никога не е предлагал – спасение без покаяние!

Аз вярвам, че църквата дори е премахнала чувството на осъждението. Помислете – рядко виждате сълзи по бузите на онези, които са били спасени. Разбира се, аз знам, че сълзите не спасяват никого. Но Бог е направил всички нас хора, със съвсем реални чувства. А всеки вързан за ада грешник, който е бил докоснат от Светия Дух, обикновено чувства дълбока скръб поради начините, чрез които е наскърбявал Господ.

Апостол Петър почувства тази благочестива скръб, когато отрече че познава Исус. Изведнъж той беше злял от спомена за това, което му каза Исус: „И Петър си спомни думата, която Исус му беше рекъл: Преди да пее петелът дважд, три пъти ще се отречеш от Мене. И като размисли за това, заплака.“ (Марк 14:72)

Когато Петър си спомни тези думи, той беше съкрушен емоционално. И изведнъж започна да тича из Ерусалим и да плаче: „Аз предадох Господ!“

Възлюбени, ние не можем да изработим този вид покаяние в плътта си. Само Светият Дух може да ни открие как сме наранили любящия ни Спасител като Петър. И това откровение трябва да ни изпълни с дълбока скръб!

Аз не съм съгласен с всички пуритански автори, но обичам това, че наблягат на светостта. Тези благочестиви проповедници наричали проповедите си „дълбока оран“. Те вярвали, че не можели да посеят истинските семена на вярата, докато почвата в сърцата на слушателите им не била дълбоко разорана. Така че пуританите искали да бъдат сигурни, че проповедите им влизали дълбоко, разчупвали цялата незасята земя в душите на слушателите им. Проповедите им предизвиквали истинско покаяние в събранията им. И в резултат на това с годините това произвело силни, зрели, верни християни.

Днес, обаче, повечето проповеди са само сеене, без оран. Чувам много малко проповеди, които дълбаят дълбоко в почвата. Дълбоката оран не е предназначена само за болестта на греха, тя дълбае чак до самата причина за заболяването. Голяма част от проповедите, които слушаме днес са лекарство, а не се споменава нищо за заболяването. Дават ни рецепти, без да ни предлагат операция!

За съжаление караме хората да си мислят, че са били изцерени от греха, а те никога не са знаели, че са болни. Обличаме ги в дрехите на праведността, а те не са знаели, че са голи. Караме ги да вярват на Христос, а те дори не чувстват нужда да вярват. Такива хора започват да си мислят: „Няма да ми навреди да добавя Исус в живота си.“

Ч. Х. Спърджън, мощният английски проповедник, казва следното относно нуждата от покаяние: „Аз вярвам, че покаянието в скръб все още съществува, въпреки, че напоследък не съм чувал много за това. Хората изглежда скачат във вярата много бързо днес... Надявам се, че старият ми приятел, покаянието, не е мъртъв. Страшно силно съм влюбен в него, то прилича на близък на вярата. Самият аз не знам много за вярата без сълзи, знам, че дойдох при Христос по пътя на плача към Кръста... Когато стигнах Голгота с вяра, това стана чрез много плач и молби, изповядвайки прегрешенията си и желаейки да намеря спасение в Исус и само в Исус.“

Когато беше основана Таймс Скуеър Чърч – ние, пастирите, проповядвахме Закона през първите няколко години

Защо проповядвахме Закона толкова дълго в църквата ни? Направихме го защото събранието ни наричаха себе си християни, но живота им не показваше това!

В онези години в началото, много хора излизаха пред олтара накрая на службата. Те повтаряха пастирската молитва и „приемаха спасението чрез вяра“. Но по-голямата част от тях никога не чувстваха някакво осъждение за греховете си. Те не изпитваха благочестива скръб и така живота им не показваше истинско покаяние. Театрални актьори, които се предполагаха, че са се покаяли и изповядваха Христос в неделя се връщаха в богохулните си шоуа през седмицата. Хомосексуалисти се молеха за спасение, но продължаваха да се предават на грешния си начин на живот. Други изповядваха Исус на олтара ни, а продължаваха с прелюбодейните си афери, с блудството и наркотиците.

Затова гърмяхме с осъждение от амвона! Святия Дух води пастирския ни екип да изобличи всеки грях, бунт и непокорство към Словото Му. Ние проповядвахме толкова горещ ад, че хората ставаха и си тръгваха от службите ни. Проповядвахме толкова истинско небе. Че правещите компромиси хора трепереха пред ужасяващата истина за Христовата святост.

Проповедите ни от Закона бяха абсолютно наложителни по онова време. Той е Божието огледало, което показва всяко скрито, тайно нещо. И той доведе хората в събранието ни до познанието за огромната греховност на греха. Докато някои хора бягаха от църквата, други бягаха към амвона с истинско покаяние. Един от тях беше гръмогласният актьор Дейвид Дейвис. Той предаде всичко на Исус с истинско покаяние. И днес той и жена му пастируват църква в Израел, където проповядват Христос от почти 10 години.

Докато истинското дело на покаянието извършваше делото си в нашата църква, Святия Дух ни води да проповядваме славата на благодатта. Ние поучавахме от Новия Завет, за силата над греха чрез Святия Дух, за ходенето чрез вяра. Накратко, започнахме да изграждаме светиите. От цялото това преживяване ние също открихме опасността от това да проповядваме само Закона и да се фокусираме предимно върху греха. Ако на хората им се предложи диета само от това послание, те започват да губят вяра и да залитат от отчаяние и да си мислят: „Никога не мога да се вмества в това.“ Те непрестанно се вглеждат в себе си вместо да гледат към Кръста за надежда.

Но когато една църква принадлежи на Господ, тя може, че вяра на Божия Дух ще даде послание от Закона тогава, когато е необходимо. Ако Исус види хората си да се впускат в „лесната вяра“, Той отново ще докара бича на Закона над тях, с цялата му милост и благодат. Виждате ли, покаянието не е еднократно преживяване. То не е някакъв ураган, който удря веднъж и след това си отива завинаги. Нито пък преживяваме покаяние само по време на криза, след което просто говорим за него до края на живота си. Не, скръбта поради греха трябва да бъде постоянен учител!

Спърджън свидетелства: „Аз открито изповядвам, че имам много по-голяма скръб поради греха днес, отколкото когато отидох при Спасителя преди 30 години. Мразя греха по-силно сега, отколкото, когато бях под осъждане. Тогава имаше някои неща, за които не знаех, че са грях, а сега знам. Имам много по-силно усещане за злото в сърцето ми сега, отколкото когато дойдох при Христос...

Скръбта поради греха е постоянен дъжд, сладък, нежен дъжд, който трае цял живот за наистина спасения човек... Той винаги скърби поради това, че е съгрешил... Той никога няма да спре да скърби докато греха не си отиде.“

Исус каза нещо на църквата в Ефес, което ме кара да треперя!

Може би си спомняте 7-те църкви, които Йоан спомена в Откровение 2-а глава. Сред тях е църквата в Ефес – събрание, което Исус похвали силно. Искам да си мисля, че нашата църква на Таймс Скуеър е като ефеската. Това тяло вярващи работи в един от най-населените градове в света и никога не отпадна поради злото, което виждаше. Хората се жертваха, мразеха греха и отказваха да приемат лъжеученията. Те стояха силни във вратата, обичаха Бог с цялото си сърце, без значение какви изкушения им подхвърляше Сатана.

Но Христос знаеше, че имаше нещо нередно сред тези хора. А Той толкова обичаше тази църква, тя беше толкова ярка светлина за народите, че нямаше да стои безучастно и да я остави да умре. Така че Той каза на ефесяните: „Но имам това против тебе, че си оставил първата си любов.“ (Откровение 2:4)

Исус казваше: „Огънят ви угасва! Любовта ви към Мен, която преди мотивираше верността ви вече бледнее. Преди носехте бремето ми за изгубените, а сега сте доволни просто да си седите и да слушате проповеди напълно сте обхванати от собствените си грижи и пренебрегвате Моите. Доста сте далеч от онова, което бяхте!“

След това Исус им казва: „Спомни си откъде си изпаднал...“ (стих 5). Той казва: „Спомнете си! Вие копнеехте да дойдете в дома Ми, да се бъдете със светиите Ми, да носите бремето ми. А сега един час в неделя сутрин е много за вас!“

И така, скъпи християнино, все още ли гориш за Исус? Влюбен ли си в Него толкова страстно, колкото когато беше спасен? Или просто си изгубил интерес за грижите Му, изоставил си цялото служение? Много други неща ли се случват в живота ти? Ако е така, Господ ти казва: „Имам нещо против теб. Оставил си първата си любов!“

Чуйте какво ни казва Исус в този момент: „... покай се... върши първите си дела...“ (същият стих). Той казва: „Плачи поради нарастващата ти апатия. Съкруши се, приеми това сериозно. След това позволи на скръбта ти да те заведе там, където беше когато Ме обичаше!“

След това Христос ни дава слово, което ни казва, че е по-добре да слушаме. Той казва: „... и ако не...“ (същият стих). Той веднага назовава последствията: „... ще дойда при тебе [скоро] и ще дигна светилника ти...“ (същият стих).

Тук Исус казва, че ако не се покаем, Той ще премахне всяка духовна власт, която ни е била дадена. Това включва влиянието ни в нашия град, в района ни, в квартала, сред онези в сферата на влиянието ни. Всяко влияние, което имаме ще ни бъде отнето, казва Той „ако не се покаем!“ В този момент църквите по света затварят врати. Светлината им буквално бива угасена, понеже това е наказанието, което приемат за това, че отказват да се покаят! Бог каза, че те ще изгубят разбирането си, духовните си благословения, парите си, Самото Му присъствие. Те вече са мъртви, безжизнени, само със спомените от предишните си благословения. Преди 30 години проповядвах в много такива църкви. По това време те бяха претъпкани с ревностни вярващи. Днес, едва една дузина хора седят на столовете им. Скоро те ще изчезнат, а вратите им ще затворят завинаги. Бог е написал „Ихавод“ над вратата им, което означава „Божият Дух си е отишъл!“

Но, възлюбени, Бог казва същото това послание на всеки вярващ, индивидуално. Той казва: „Ако откажеш да се покаеш, ако продължаваш да живееш в апатия, Аз ще премахна светилника ти. Вече няма да имаш никакво влияние върху семейството ти, колегите ти, върху никой!“

Точно това се случи с ефеската църква. Бог чака търпеливо в продължение на 1000 години тази църква да се покае. Но накрая дойде времето когато греха им стана повече от онова, което Той можеше да понесе. Историкът Гибън пише: „Първият светилник в Ефес беше угасен. Варварските управители на Йония и Ливия стъпкаха остатъците от християнството. Сега мохамеданските джамии призовават бога на Мохамед. Само църквата във Филадельфия все още съществува.“

Но дори и когато четем тези думи не трябва да се страхуваме. Исус завършва призива Си към нас по този начин: „...На този, който победи, ще дам да яде от дървото на живота, което е [всред] Божия рай.“ (Откровение 2:7)

Скъпи светии, Исус е дървото! Той ни казва: „Ако се покаеш ще ти дам вечен живот от Себе Си. И докато продължаваш да Ме обичаш ще ти давам поток от свръхестествен живот. Този живот ще се разкрие в разбирането ти, в любовта ти към хората, в добрите ти дела за царството Ми!“

Това е чертата, която отличава всеки християнин, който наистина е влюбен в Исус. Такъв вярващ е пълен с живот и всеки около него го знае! Исус обещава, че благочестивата Ти скръб, покаяното ти сърце и обновената ти любов към Него ще ти даде живот. Така че, моли се сега: „Господи, дай ми наистина покаяно сърце. Направи ме пак онова, което бях когато бях влюбен в Теб. Но този път ме заведи по-дълбоко в Теб, Отче, по-дълбоко отколкото някога съм бил!“

Когато се покаеш Божият Дух ще започне да произвежда у теб ново откровение за славата на Христос и ще го открие на всички около теб!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1999 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Whatever Happened To Repentance ?](#) / [Какво стана с покаянието ?](#)